

Et in Megara Ego

- **Cronos vs. Anthropos**
- **Cheia drept Baghetă a Magicului**
- **Lumea Arcurilor Reflexe**

de *Liviu Pendefunda*

eseu

ilustrații color semnate de *Liviu Pendefunda*

referințe critice

408 p., 45 Lei

ISBN 978-973-9412-31-5

Colecția Crucea întrandafirată 6

Liviu Pendefunda urmărește, într-o logică perfect coerentă, felul cum antichitatea și, mai mult, ceea ce el numește *protoistoria*, au marcat în chip definitiv evoluția spirituală a omenirii; originile paradigmei acesteia, dovedește autorul, cu argumente solide, se află în Templul lui Solomon, în ritualurile de inițiere din primii ani ai Egiptului antic, printre esenieni și, mai departe, în timpurile continentului Mu și printre atlânți: „Tot ce e sacru și sfânt se poate exprima prin simboluri ca o prezență încarnată a realității care aparține conceptelor credinței încă din timpurile continentului Mu“. Continentul Mu și atlânții sunt repere încă aprig disputate de istorici, antropologi și arheologi, mai ales privind plasarea lor în timp și spațiu, dar *existența* și, mai cu seamă, *lucrarea* lor, pentru mulți improbabile, sunt deasupra oricărui dubiu pentru Liviu Pendefunda, care urmărește o logică a devenirii spirituale: „Spiritualizarea formelor de meditație și misticism asimilează simbolurile cu perioade istorice mai vechi decât cele mai vechi religii, acordându-le valori foarte înalte și focalizându-le în raport cu protoistoria omenirii“. Tot astfel, „religiile de masă“, afirmă autorul, „au emanat“ din tradiția esoterică, iar „rosicrucianismul contemporan își are rădăcinile moștenirii sacre primite de la școlile misterelor anticului Egipt“. Cercetarea lui Liviu Pendefunda dezvoltă dimensiunile mari, cele istorice, plecând totdeauna de la argumentul semnificativ; iată, de pildă, podeaua „pictată“ din templele masonice: faptul că templul masonic avea podeaua pictată, obiecte dispuse într-o anumită ordine, demonstrează că secretele artelor și științelor liberale păstrau tradițiile Arcei lui Noe, tainele geometriei lui Euclid, întreaga construcție respectând dimensiunile templului lui Solomon: Arca lui Noe, Euclid și Templul lui Solomon, până la simbolistica *văzută azi*, protoistoria – istoria – prezentul –, acesta este traiectul fiecărui studiu din ampla cercetare cuprinsă în **Dogmă sau libertatea gândirii**. Într-o altă ordine, pe acest traiect, legenda și mitul *determină* realitatea, o (con)figurează; legenda (mitul) Arcei lui Noe „pictează“ podeaua templelor masonice de ieri și de azi, la fel cum, de exemplu, Templul lui Solomon, început de „legendarul“ David, influențează încă și azi istoria omenirii: „Iată o legendă, un mit, o realitate care prin profunzimea ei a influențat istoria. Regele David a fost primul care, în lumea ebraică, a considerat necesară înlocuirea tabernacolului nomad cu unul permanent, a făcut planul, a colectat materialele și a permis ca fiul său, Solomon, să-i continue lucrarea și să realizeze execuția unui templu care rămâne înscris cu litere de aur în conștiința omenirii. Aici s-a strâns, ca într-un corolar, întreaga simbolistică a epocilor anterioare și a rămas ca o lege sfântă pentru toate cele ce i-au urmat. Regele a început fundația în cel de-al patrulea an al domniei sale, 1012 î.C. și cu asistența prietenilor săi, Hiram, rege al Tyrului, și marele arhitect Hiram Abif l-a ridicat în șapte ani și jumătate, consacându-l pentru serviciul divin în 1004 î.C. Era anul 3000 de la facerea lumii și de când s-a făcut lumină (...) Chiar dacă scrierile masonice contemporane subscriu cu o credință de netăgăduit că frăția a apărut ca fiind organizată în timpul construcției acestui templu, că Hiram Abif ar fi fost primul Mare Mastru al lojilor pe care le inițiasă cu grade simbolice și sisteme de inițiere și că aceste ritualuri ar fi rămas nealterate de-a lungul veacurilor, chiar dacă scrierile moderne se îndoiesc de aceste ipoteze, simbolismul francmasoneriei, ca și exemplul arhitectonic al templului de la Ierusalim, rămân fundamentul de esență pentru istoria credinței în Dumnezeu. Așa încât templele credințelor contemporane, și mai ales ale celor esoterice, sunt simboluri ale templului de atunci și fiecare preot, maestru venerabil, predicator este un rege totodată, iar fiecare inițiat e un lucrător, un zidar, un muncitor tributar religiei universale a muncii“ (IH).

Volumul reprezintă continuarea prelegerilor autorului.